

CHẤP NHẬN ĐỨA CON TRAI TÀN TẬT

Ngày 14-12-1989, bà Nancy Drouin, phụ nữ trẻ tuổi Công Giáo Canada, cho ra đời đứa con thứ ba. Bé trai Justin mập mạp như bao trẻ sơ sinh khác. Khi ôm con vào lòng lần đầu tiên để cho bú, bà Nancy tràn ngập niềm vui và hạnh diện. Bên cạnh vợ, ông Pierre Duval cũng sung sướng không kém. Ông ẵm con và siết chặt vào lòng. Nó là hoa quả yêu thương của đôi vợ chồng trẻ.

Nhưng niềm vui không kéo dài lâu. Ngay ngày hôm sau, các bác sĩ bắt đầu nhận ra dấu hiệu bất thường nơi bé Justin. Giờ đây khi có dịp gợi lại kỷ niệm, ông Pierre kể:

- Lúc đó, khi ẵm Justin trên tay, tôi thấy bé rất dễ thương với khuôn mặt tròn trĩnh. Nhưng ngay tức khắc sau đó, tôi bỗng có cảm giác bé Justin bị "mongolisme". Ý tưởng vừa lóe lên xóa ngay trong tôi niềm vui và thay vào đó là nỗi buồn vô tả. Nhưng tôi trấn tĩnh và thầm nhủ, không được tiết lộ điều này với Nancy, vì nàng sẽ bị khủng hoảng mạnh. Nghĩ thế rồi tôi liền chia sẻ niềm vui với vợ, hạnh diện vì vợ hiền sinh hạ ba đứa con kháu khỉnh.

Sau cuộc khảo nghiệm sơ khởi, bác sĩ chính thức thông báo cho bà Nancy biết bé Justin là trẻ bất thường. Bà Nancy kể lại giây phút sống cuộc thử thách đầu tiên:

- Tôi xin phép ra vườn đi dạo một vòng. Trời mùa đông Canada thật lạnh. Nhưng tim tôi còn giá buốt hơn. Tôi cảm thấy vô cùng sầu khổ. Tôi ngược mắt nhìn trời và thưa cùng Chúa: "Lạy Chúa, xin cho ý Chúa nên trọn, và nếu con trai con có điều chi thì xin Chúa ban cho con ơn can đảm chấp nhận và yêu thương con con, mặc dù nó tàn tật, bất thường". Cầu nguyện như thế với Chúa rồi, nước mắt tôi bỗng chan hòa, nhưng cùng lúc tôi cảm thấy an bình và đầy tràn sức mạnh để vượt qua thử thách. Giờ đây tôi phải tìm lời lẽ để thông báo cho chồng tôi biết tin không vui. Rất may chàng bình tĩnh chấp nhận. Chúng tôi cùng an ủi và nâng đỡ nhau, với ý nghĩ: "Sở dĩ Chúa gởi bé Justin tàn tật bất thường đến với chúng ta, là vì Chúa biết chúng ta sẵn sàng chấp nhận và yêu thương bé". Chúng tôi cũng nói với nhau: "Bé Justin hẳn có một sứ điệp mang đến cho chúng ta khi bước chân vào đại gia đình hai họ chúng ta".

Về phần ông Pierre ông kể lại:

- Tôi nhớ mãi giây phút đau thương ấy. Chúng tôi ôm nhau khóc và cùng nhau chiêm ngắm khuôn mặt ngây thơ dễ thương của bé Justin. Đêm đó chúng tôi cùng nhau cầu nguyện thật lâu, lâu hơn thường lệ. Chúng tôi nài xin THIÊN CHÚA ban cho chúng tôi nhiều ơn để can đảm chấp nhận và yêu thương Justin. Bây giờ hồi tưởng lại giây phút lần đầu tiên tôi ẵm Justin trên tay và có cảm tưởng Justin là trẻ bất thường, tôi thấy rằng, thật ra đây không phải là ý tưởng đột ngột xuất hiện trong tôi, nhưng tôi tin chính giây phút đó, bé Justin như nói với tôi: "Ba à, Ba hãy nhìn con thật kỹ, con không phải đứa bé bình

thường, vậy Ba có thương con không, Ba có chấp nhận con là đứa bé tàn tật không?” Chặng đường khó khăn đầu tiên trải qua. Tiếp đến là chặng đường khó khăn thứ hai. Đó là việc loan báo cho gia đình bè bạn biết con chúng tôi bất bình thường. May mắn thay mọi người không tỏ vẻ ngạc nhiên. Trái lại an ủi và khích lệ vợ chồng tôi chấp nhận thử thách Chúa gửi.

Nỗi đau khổ mà vợ tôi và tôi thường trải qua, đó là những lúc chúng tôi cùng tự hỏi: “Justin sẽ làm gì sau này, khi nó lớn lên?” Hai đứa con kia của chúng tôi bình thường, tương lai thuộc về chúng, chúng tôi chỉ là người hướng dẫn chỉ dạy. Nhưng còn Justin thì sao? Justin có thể tự lập được không? Đau buồn tự hỏi nhưng rồi chúng tôi lại đặt trọn Đức Tin nơi THIÊN CHÚA. Mỗi ngày có niềm vui nhưng cũng có nỗi sầu, ngày nào đủ cho ngày ấy! Nhưng mỗi ngày đều có sức mạnh ơn thánh Chúa giúp chúng tôi vượt thắng thử thách.

Bà Nancy kể lại kinh nghiệm cảm động:

- Lễ Ba Vua năm 1990, giáo xứ chúng tôi tổ chức buổi trình diễn Máng Cỏ, có Đức Chúa GIÊSU Hài Đồng cho các mục đồng và Ba Vua đến thờ lạy Chúa. Giáo xứ đề nghị chọn bé Justin làm Đức Chúa GIÊSU Hài Đồng. Thật là một đề nghị bất ngờ và cảm động. Chúa Hài Đồng là một bé tàn tật. Lễ Ba Vua năm đó quả là cuộc lễ đáng ghi nhớ. Nhà thờ giáo xứ đông nghẹt người, nhất là cha mẹ và trẻ em. Ai cũng muốn đến gần hang đá, để nhìn thấy Justin và chạm vào Justin. Quả thật, Đức Chúa GIÊSU đang ở nơi mỗi người trong chúng ta.. Đối với riêng gia đình chúng tôi thì sự có mặt của bé Justin đã đưa Pierre và tôi xích lại gần nhau hơn. Tôi tin rằng ơn thánh của bí tích hôn phối đặc biệt giúp chúng tôi, ban cho chúng tôi sức mạnh và niềm an bình nội tâm. Những khốn khó xảy ra thường củng cố Đức Tin và giúp chúng tôi tiến mạnh trong Đức Tin.

... ”Tôi đã hết lòng trông đợi Chúa. Người nghiêng mình xuống và nghe tiếng tôi kêu. Người kéo tôi ra khỏi hố diệt vong, khỏi vũng lầy nhơ nhớp, đặt chân tôi đứng trên tảng đá làm cho tôi bước đi vững vàng. Chúa cho miệng tôi hát bài ca mới, bài ca tụng THIÊN CHÚA chúng ta. Thấy thế, nhiều người sẽ kính sợ và tin tưởng vào Chúa. Phúc thay người đặt tin tưởng nơi Chúa, chẳng vào hòa với bọn kiêu căng và những kẻ theo đường gian ác” (Thánh Vịnh 40,2-5).

(“JE CROIS”, revue canadienne, Décembre 1990, trang 12-15).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt